

amok i sanseløs hengivenhed og underkastelse, når der bliver udstedt en dødsdom over en forfatter, der i ytringsfrihedens navn omtaler islam?

Denne sag om regeringens elendige håndtering har med rette medført en massiv storm med en efterfølgende debat om vores politik over for fanatiske, gale muslimer i Iran og andre steder. Det kunne faktisk være interessant på et tidspunkt at drøfte, hvor mange af fundamentalisterne der bor og lever godt i Danmark. Når man fordømmer den modbydelige måde, disse reagerer over for anderledes tænkende på, burde politikerne overveje vores holdning om de åbne grænsers politik. Det er ikke tilstande, vi skal efterstræbe og være blåøjede over for.

Efter Dansk Folkepartis mening burde der naturligvis være sanktioner fra politisk hold. Hvorfor i alverden opretholder Danmark diplomatiske forbindelser med Iran? Så længe vi gør det, er det jo svært at forhindre ministre og andre i at pleje omgang med Iran. Hvorfor kalder man ikke den danske ambassadør hjem? Hvorfor i alverden opretholder man det, man vistnok stadig kan kalde det mere eller mindre stille diplomati? Hvorfor bliver vi ved med at lade, som om alt er såre godt?

For et par år siden havde vi Iran, fatwaen og menneskerettigheder på dagsordenen, da den iranske viceudenrigsminister var på besøg i Danmark, og hvor det blev en offentlig politisk sag og faktisk noget af en mediestorm, også allerede på det tidspunkt. Tilsyneladende har vi ikke lært meget af den debat, som Folketinget og befolkningen havde på det tidspunkt. Nu har vi så debatten igen, og lad os håbe, at den debat, der har været omkring det her på det seneste, kan medføre, at politikken også bliver meget, meget anderledes, og at vi ikke bliver ved med at acceptere, at der er fanatikere, som skal styre andre mennesker.

Allerede på det tidspunkt, da den iranske viceudenrigsminister var i Danmark, burde man have sagt fra, ligesom den norske og svenske regering havde gjort forinden. Allerede på det tidspunkt havde vi en sag, hvor statsministeren ikke håndterede situationen særlig kløgtigt. På det tidspunkt burde regeringen have lært meget af den store offentlige protest, der rejste sig over besøget.

Nu har vi så haft en debat, som har medført en meget skarp fordømmelse af den måde, regeringen har håndteret sagen på. Det har så også medført, at vi har fået to forespørgselsdebatter

om situationen – om, hvordan vi optræder i forhold til Iran.

Den første, som vi har diskuteret her i løbet af formiddagen, vil så medføre, at et enigt Folkeparti – og jeg skal sige, at Dansk Folkeparti også stemmer for den dagsorden, der er foreslået – måske får en anden holdning til præstestyret i Iran. Lad os håbe, at det her ikke bare bliver ved ordene, men at man hele tiden vil tænke på den debat, der har været, at man også lever op til det fra politisk hold, og at man ganske enkelt ikke accepterer tingenes tilstand.

Jeg kunne godt tænke mig, når en af ministre skal svare på et tidspunkt, måske statsministeren, at man så kommenterede de tanker om de diplomatiske forbindelser, vi stadig væk har med Iran – om de skal opretholdes, om det er noget, man blot ønsker skal være, som det hele tiden har været, eller om der virkelig skal en meget skarp sanktionsmulighed over for Iran til i form af det, som jeg nævner her. Det kunne det være interessant at høre regeringens vurdering på.

Jacob Haugaard (UP):

Først vil jeg sige tak til hr. Arne Melchior for hans lidt mærkelige indlæg, og med mærkeligt mener jeg, at der overhovedet ikke var nogen personangreb, og at han holdt sig til sagen; det var da helt usædvanligt. Ellers synes jeg, at hvis jeg havde magt, som jeg har agt, ville jeg nedlægge et fogedforbud mod at sende den slags ud i alle danske tv; man skulle jo tro, vi var medieanalfabeter.

Det, det her handler om, er vel udenrigspolitik, og jeg forstår ikke rigtig, at det dér ord hyklerisk har været brugt så mange gange, for i det øjeblik, hvor man har en kritisk dialog, så er det jo både-og hele tiden, så er der jo sådan på den ene side og sådan på den anden side; det kan jo ikke undgå at være lettere hyklerisk.

Det, vi så vedtager i dag, altså den dagsorden, bringer os jo noget tættere på de to yderpunkter, der er. Det første yderpunkt er, at vi overhovedet ikke vil have noget med Iran at gøre i fremtiden, og den her dagsorden bærer jo henimod, at vi virkelig tager kraftigt afstand fra det. Vi har jo massevis at flygtninge her i landet, som vi giver husly, samtidig med at vi indirekte støtter de regimer, de flygter fra. Det har jeg aldrig rigtig kunnet blive klog på, og det tror jeg heller ikke flygtningene helt kan. Den ene side af den kritiske dialog er altså, at vi simpelt hen fordømmer deres styre.